

La Regla de Sant Benet

SANT BENET I L'ORDE DEL CISTER

Des que l'any 529 Sant Benet de Núrsia establí el monestir de Monte Cassino a Itàlia, nombrosos monestirs masculins i femenins van decidir de seguir la Regla de Sant Benet. Aquesta regla va esdevenir la norma de vida de molts monestirs i grups de persones que decidiren viure en règim monacal arreu del món. L'esperit de la Regla es pot resumir en el seu lema: *“Pau”* i en el tradicional *“Ora et labora”*.

Cada establiment es regentava independentment dels altres. Els abats i abadesses benedictins van tenir sempre jurisdicció total sobre la seva “Casa” i també absoluta autoritat sobre els monjos o monges que l'havien elegit. Tenien un estricte repartiment del temps per a no perdre'l i podien ser castigats o fins i tot excomunicats. Els benedictins no feien un vot de silenci, tot i que el silenci era mantingut tot el temps que fos possible i les converses entre ells estaven molt limitades al temps de recreació.

Els benedictins o monjos negres, com se'ls va denominar, van ser molt importants en l'economia, educació i govern de les terres de l'Europa occidental entre els segles VIè i XIIè, anomenats “segles benedictins”. Encara avui, hi ha per tot arreu molts monestirs i convents pertanyent a esglésies tant catòlica com anglicana o fins i tot laics que segueixen la Regla de Sant Benet.

L'abadia de Cluny, establerta l'any 910 esdevingué un centre de referència per a tots els altres monestirs i abadies d'Europa. Però a diferència del que havia estat costum en els antics monestirs benedictins que es mantenien totalment autònoms, Cluny va introduir una mena de federació. Tots els centres que en depenien eren considerats només priorats i havien d'obeir les ordres donades des de la central.

Les primeres monges no varen entrar a l'Orde fins al S. XI, però, com que els priorats femenins no eren gens rentables, al costat dels masculins, l'interès de Cluny per establir convents de monges va ser reduït. Amb els temps, Cluny va esdevenir un lloc molt ric on les feines diàries, base de la Regla de Sant Benet, varen ser fetes per gent contractada i els monjos van dedicar-se només a l'oració tot i que no feien fàstic als bons àpats, als bons hàbits i a la bona vida.

Toi qui entres dans ces lieux,

Rappelle-toi qu'ils furent pendant des siècles

Une terre de silence où l'homme tient parole.

Pour toi qui les franchis,

C'est encore leur destinée aujourd'hui

Tu que entres en aquests llocs,

Recorda que ells van ser durant segles

Una terra de silenci on l'home manté paraula.

Per tu que els franqueges,

Encara és llur destí avui.

Al 1075, un grup de monjos liderat per qui seria Sant Robert de Molesmes, desitjant de retrobar Déu en una solitud i pobresa més gran, van erigir l'abadia de Molesmes, l'anomenat “Nou Monestir”, que més endavant va donar lloc a la fundació de l'Abadia de Cîteaux (Cister). Un dels monjos que més va destacar, Bernard de Fontaine, amb els seus germans i 30 dels seus parents i amics que ell va convertir al seu ideal, va fundar l'any 1115 la nova abadia de Clairvaux o 'la Claire Vallée' (Claravall) de la qual en va ser el primer Abat.

Tot i tractar de mantenir-se en el terreny del seu monestir, Sant Bernat de Claravall, va intervenir arreu on ell pensà que l'Església era atacada, originant una veritable escola d'espiritualitat. Bernat de Claravall va ser fonamental en oficialitzar l'orde dels Templers, monjos-cavallers al servei dels pelegrins camí de Jerusalem de la qual es diu que Bernat va escriure els estatuts.

Fins i tot, per la Pasqua de 1146, Bernat va promoure la segona creuada que va concloure amb un desastre militar. El 1153, Bernat va morir deixant darrera seu una afiliació de 163 abadies que varen crear al seu torn més de 350 monestirs.

A més d'aquesta tasca fundadora de Bernat de Claravall, el seu llegat va transcendir el món estrictament material. Els escrits de l'abat de Claravall, de gran valor, el situen entre els grans autors del segle XIIè. Un dels aspectes que, tal vegada, valguí la pena destacar és la seva promoció de la Verge Maria com a intercessora entre l'home i Déu: “La Verge és el camí real pel qual el Salvador ve a nosaltres”. Bernat va jugar un important paper en el desenvolupament del culte a la Verge, una de les manifestacions més notables de la pietat popular del segle XIIè. La Verge havia jugat un paper menor en l'alta edat mitjana i, només amb l'augment del Cristianisme Emocional que va tenir lloc en el segle XIè es va fer possible que esdevingués intercessora principal entre la humanitat i la deïtat.

Sant Benet - Fresc de Fra Angelico

Bernard exorcitant una passió.
Retaule de Jörg Breu el Vell

Escut de l'Orde del Cister

Abadia de Cluny